

ster, at det sikkert vil være ønskeligt i Fremtiden, naar slige Handler med Skibe finder Sted deroppe — ja, det er vel Finansministeren, der træder til ved en saadan Lejlighed, hvor en 1ste Prioritet skal overdrages til en anden —, at man da undersøger, om det er af Nød og Trang, vedkommende skiller sig af med Skibet, eller det er for at lave en Forretning paa Statskassens Bekostning. Thi der er ingenting til Hinder for, at vedkommende, naar han har solgt sit Skib, kan optræde som Ansøger til et nyt Statslaan og paa den Maade atter faa Begunstigelse fra Staten, og det er jo slet ikke Formaalet med disse Laan.

Jeg glæder mig over, at den højtærede Minister i Dag kan meddele, at der er indkommet mange Ansøgninger om Laan til Anskaffelse af nye Skibe deroppe. Der har jo i de foregaaende Aar været ydet ret betydelige Beløb. I 1920—21 blev der kun udbetalt 53 000 Kr., men i 1921—22 var vi oppe paa 241 000, i 1922—23 paa 138 000, i 1923—24 paa 327 000, men i 1924—25 kun paa 44 000 Kr. Som man vil se, er der særlig i Aarene 1921—24 ydet meget betydelige Beløb til Anskaffelse af nye Skibe deroppe, og det er mig en Tilfredsstillelse at vide, at naar der nu melder sig nye Ansøgere, har Ministeren de fornødne Midler til sin Raadighed. Thi jeg kan jo ikke komme bort fra, at den færøske Fiskeriflaade langtfra kan kaldes for moderne og i højeste Grad trænger til Forbedring og Fornyelse, og efter min Mening har meget af den Uvillie, der spores hist og her paa Færøerne overfor Danmark, sin Bund i, at man har gamle daarlige Fiskerifartøjer og ikke er i Stand til at udnytte Havets Rigdomme saa godt, som man burde og skulde. Jeg haaber, naar Fiskerikommissionen snart slutter sit Arbejde, og den højtærede Justitsminister forhaabentlig ogsaa til den Tid beklæder sit høje Embede, at han da vil vise al mulig Imødekommehed, saaledes at der paa dette Omraade kan skabes større Tilfredshed paa Færøerne og derigennem et bedre Forhold mellem Øerne og os, end der hidtil har været.

Samuelson: Jeg tillader mig at anbefale det foreliggende Forslag til velvillig og hurtig Behandling, idet jeg kan tiltræde de Udtalelser, den højtærede Justitsminister har fremsat. Forslaget svarer til de Ønsker, der næres i Færøernes Lagting, og det er jo vedtaget i Landstinget, saa jeg havde tænkt mig, at Sagen kunde gaa meget let, uden nogen særlig Diskussion. Det

ærede Medlem Hr. Hans Nielsen har imidlertid ønsket en Smule Diskussion, ikke egentlig saa meget om selve Lovforslaget som om Administrationen af den Bevilling, her er Tale om, og i den Forbindelse har det ærede Medlem ogsaa været inde paa en Avisartikel, fremkommet i et færøsk Blad fra en Mand, der følte sig noget krænkede over en Udtalelse, det ærede Medlem havde fremsat om ham fra denne Talerstol. Det ærede Medlem har for Resten ogsaa paa et tidligere Tidspunkt haft Lejlighed til at beskæftige sig med Spørgsmaalet Clementsen, idet jeg, umiddelbart efter at det ærede Medlem havde fremsat sin Udtalelse om Hr. Clementsen, ogsaa udtalte mig om Sagen, fordi jeg mente at kunne bestride de Oplysninger, det ærede Medlem havde givet dette høje Ting vedrørende Hr. Clementsen. Det ærede Medlem mener, at Fiskeskipper Clementsen er optraadt paa en saadan Maade, at det egentlig kan blive til Gene for Færingerne. Det kan jeg ikke indse. I alt Fald ved jeg bestemt, at hans Fremgangsmaade, det, at han har solgt sit Skib, er blevet approberet af Regeringen, og jeg kan ikke tænke mig, at Regeringen vilde approbere en Fremgangsmaade, der i mindste Maade kunde siges at være i Strid med den Lovgivning, her er Tale om. Jeg synes ogsaa, det vilde være meget uheldigt, hvis en færøsk Fisker, der har faaet Laan af Stats-Laanefonden, og som af en eller anden Grund, selv om det ikke er af Nød eller Trang, skulde ønske at afhænde sin Kutter, skulde være afskaaret fra at sælge den til Købmændene, som i Almindelighed er dem, der er bedst stillet og bedst kan betale. Jeg kan ikke se, at det vilde være til Skade for nogen, navnlig naar det — selvfølgelig — overlades til Ministeriet at afgøre, om den Prioritet, der er Tale om, kan vedblive at indestaa i Fartøjet, efter at det er solgt. Sagen er nemlig den, at lige saa vel som Ministeriet har Ret til at sanktionere, at Laanet bliver indestaaende i Fartøjet, efter at det er solgt til en Købmand, lige saa vel har det Ret til at nægte Sanktion, og saa vil jo vedkommende Køber være pligtig, hvis han vil købe det Skib, der er Tale om, at indbetale det Beløb i Statskassen, som Staten har til gode. Saa-dan ligger jo Forholdet. Ministeriet kan altsaa sige: Ja, Laanet kan blive staaende i Fartøjet, og Ministeriet kan sige: Nej, det maa ikke blive staaende i Fartøjet. I dette Tilfælde ved jeg ikke bedre end, at Ministeriet har sagt ja, og Ministeriet har ganske sikkert ikke her været i nogen